

LAUREN
ROBERTS

Μια νουβέλα της σειράς ΑΔΥΝΑΜΗ

ΣΕΙΡΑ: ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δυνατή**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Powerful

Από τις Εκδόσεις Simon & Schuster UK, Λονδίνο 2024

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Roberts

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΧΑΡΤΗ & ΠΑΠΥΡΟΥ: Jojo Elliott

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Bob Lea

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Κειμένου: Lauren Roberts, 2024

© Εικόνων εξωφύλλου: Bob Lea, 2024

© Πάπυρου: Jojo Elliott, 2024

© Χάρτη: Jojo Elliott, 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd,

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2026

ISBN 978-618-01-6446-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλασσεται από διαδικασίες ΤΔΜ-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121 Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15 Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LAUREN
ROBERTS

Δυνατή

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

*Στα κορίτσια που έχουν πιο ήπιες φιλοδοξίες –
ο σκοπός σας είναι εξίσου σημαντικός!*

ΚΑΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΕΛΙΤ

ΓΝΩΣΤΟΙ ΚΑΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΕΛΙΤ

*Χειριστής - διασώδανεται
και χρησιμο.ποιεί τις ικανότητες άδδων
που βρίσκονται κοντά του - 1*

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ > 100

ΜΕΣΟΙ (ΜΕΣΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ)

- Αισθητηριακός* – ενισχυμένες αισθήσεις > 250
- Διδέκτης* – αίσθηση ψεύδους > 200
- Διαχυτής* – προώθηση φωνής > 100
- Λόγιος* – διανοούμενος > 100
- Ορατικός* – εγγραφή βίντεο & προβολή μέσω όρασης > 100

ΑΜΥΝΤΙΚΟΙ

- Αγυρός* – διαχέυση ικανοτήτων σε αντικείμενα > 100
- Ακτινοβόλος* – τηλεμεταφορά οποιδήποτε στο οπτικό του πεδίο > 100
- Αναρριχητής* – αναρρίχηση σε τοίχους > 225
- Ακτινοποιός* – δημιουργία μολβ ενεργειακού πεδίου > 170
- Αφανής* – αορατότητα > 130
- Θαυματοποιός* – δημιουργία ψευδαισθήσεων > 100
- Θεραπευτής* – γρήγορη θεραπεία > 100
- Ξπινθήρας* – χειρισμός του φωτός > 125

ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΙ

- Αναρδεκτής* – δημιουργία έκρηξης > 100
- Ανεμοχειριστής* – χειρισμός αέρα > 125
- Αυτοκόμος* – χειρισμός φυτών > 130
- Αποδιδωτής* – πέτρινο δέρμα > 125
- Διπλός* – χρήση δύο ικανοτήτων > 100
- Κλεκτροδυναμικός* – χειρισμός ηλεκτρικού ρεύματος > 100
- Καύτης* – χειρισμός φωτιάς > 200
- Κλινοποιός* – δημιουργία κλώνων > 110
- Κρατικός* – σωματική δύναμη > 250
- Τεκτονικός* – μετακίνηση αντικείμενων με το μυαλό > 100
- Υδροχειριστής* – χειρισμός νερού > 150

ΘΑΝΑΤΙΚΟΙ - 1 ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

- Κατενδοντής* – εξαφανίζει τους άδους - 1
- Αναγνώστης του Νόου* - 1
- Αποσωπιστής* – καταστέλλει τις ικανότητες των άδων - 1

Απόκρημο
Βουνό

Καταφύγιο των Ξεχών

Ντορ

Έρημος
της Καμίνου

Καροπιά

Γαυρο

Πάσος των Ξιδόρων

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ANTINA

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Ο πιο μεγαλόσωμος άντρας που έχω δει ποτέ τρέχει ξοπίσω μου.

Αλλά μάλλον υπερβάλλω. Η μαμά μου έλεγε πάντα ότι είναι κατάρρα που είμαι προικισμένη με τόσο ζωηρή φαντασία.

Θα με πείραζε να δηλώνω ότι είναι ο πιο μεγαλόσωμος άντρας που έχω δει ποτέ, αν δεν είναι πραγματικά αντάξιος αυτού του τίτλου. Έτσι, τολμώ να ρίξω μια ματιά πάνω από τον ώμο μου, καθώς αποφεύγω καρότσια εμπορών και τις λακούβες του καλντεριμιού κάτω από τις μπότες μου, μέσα στις οποίες τα πόδια μου κολυμπάνε. Η μαμά έλεγε ότι θα μεγαλώσω και θα μου κάνουν. Ακόμη περιμένω εκείνη τη μέρα.

Όχι, είναι σίγουρα ένας γιγαντόσωμος άντρας. Η λευκή μάσκα που φοράει αφήνει ακάλυπτο το κάτω μισό του προσώπου του, αποκαλύπτοντας κόκκινα μάγουλα κι ένα διεστραμμένο χαμόγελο ανάμεσα σε κάθε λαχανιασμένη ανάσα του.

Μια τούφα μπλεγμένα μαλλιά με χτυπάει στο πρόσωπο όταν γυρίζω ξανά προς τον δρόμο που απλώνεται μπροστά μου. Αρκετές μπουκλες μπαίνουν στο στόμα μου όταν μια σπάνια ριπή ανέμου αποφασίζει να κατέβει στο Στενό του Διαγουμεά στο

ταξίδι της προς κάποιο πολύ πιο σημαντικό μέρος. Σηκώνω το χέρι για να διώξω τις ατίθασες, και τότε θυμάμαι τον λόγο για τον οποίο τρέχω να ξεφύγω από έναν Αυτοκρατορικό.

Ανάμεσα στα δάχτυλά μου κυλά μέλι, που στάζει αργά από το μελωμένο ψωμάκι που σφίγγω στην παλάμη μου. Ίσως και να είχα ξεφύγει μετά την πρώτη μου απόπειρα κλοπής, αν δεν είχα σκοντάψει στον ίδιο τον πάγκο από τον οποίο προσπαθούσα να κλέψω.

Δυστυχώς, από κει και πέρα τα πράγματα μονάχα χειροτέρευαν.

Στη συνέχεια, ζήτησα κάμποσες φορές συγγνώμη για την κλοπή, προτού κάνω μεταβολή και το βάλω στα πόδια. Αυτό τράβηξε την προσοχή του εμπόρου, μετά του Αυτοκρατορικού, και πλέον όλοι στην αγορά είναι μάρτυρες της σκηνης που έχω προκαλέσει.

Δε νομίζω ότι ο Αυτοκρατορικός –ή ο βασιλιάς τον οποίο υπηρετεί– νοιάζεται για το παραψημένο ζυμάρι που τόσο αδέξια έκλεψα. Όχι, με κυνηγά για παραδειγματισμό των άλλων. Για να γίνω θέαμα στον αιματοβαμμένο στύλο στο κέντρο του Στενού του Διαγουμά. Στους Αυτοκρατορικούς αρέσουν τα μαστίγια τους, και σ' εμένα αρέσουν τα μελωμένα ψωμάκια μου. Και, για κάποιον λόγο, το κορίτσι που λιμοκτονεί έχει άδικο.

Άντρες, γυναίκες και περιπλανώμενα παιδιά απομακρύνονται από τον δρόμο μου, αν και οι περισσότεροι δε μοιάζουν να ενοχλούνται στη θέα μου καθώς περνάω τρέχοντας από μπροστά τους. Οι κλοπές στο Στενό του Διαγουμά δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο φαινόμενο. Έμποροι βρίζουν καθώς περνάω ανάμεσα από τα καρότσια τους, παρότι φωνάζω συγγνώμη σε όποιον ενδιαφέρεται να την αποδεχτεί.

Αυτό είναι ίσως το πιο τρομακτικό πράγμα που έχω κάνει ποτέ.

Θέλω να πω, το να προσπαθήσω να ράψω μια πλισέ φούστα ήταν σίγουρα μεγάλη πρόκληση. Όμως η απειλή που συνιστούν οι αιχμηρές βελόνες ωχριά μπροστά σε όσα μου επιφυλάσσει αυτός ο Αυτοκρατορικός.

Ρίχνω μια ματιά στο μελωμένο ψωμάκι, το οποίο κολλάει στο χέρι μου.

Τι μ' έπιασε;

Φωνάζω μια συγγνώμη στη γυναίκα που τρέχει να φύγει από τον δρόμο μου, αλλά πιθανότατα την καταπίνει ο ήχος της βρυσιάς που μου απευθύνει.

Πείνα. Να τι μ' έπιασε.

Όμως δε μου αρέσει ιδιαίτερα να με βρίζουν. Στην πραγματικότητα, αν οι περισσότεροι από τους ανθρώπους που ουρλιάζουν προς το μέρος μου με γνώριζαν, είμαι σίγουρη ότι θα τους έκανα εντελώς αξιοπρεπή εντύπωση υπό διαφορετικές συνθήκες.

Με τα μαλλιά μου να πετάγονται πάνω από τον ώμο μου, ρίχνω μια ματιά στον γιγαντώσωμο διώκτη μου. Με το πρόσωπό του ακόμη κατακόκκινο, εξακολουθεί να με κυνηγά.

Λοιπόν, σίγουρα δεν είναι Αστραπιαίος, αυτό είναι βέβαιο.

Όταν γυρίζω το κεφάλι μου ξανά προς τον δρόμο, μια ασημένια λάμψη τραβάει την προσοχή μου.

Το κορίτσι στέκεται στον δρόμο μου, χαζεύοντας απορημένο τη σκηνή που εκτυλίσσεται μπροστά του. Ασημένια μαλλιά ξεχύνονται από το κεφάλι της, πέφτοντας στην πλάτη της. Κι αν βγω αλώβητη απ' αυτό, είμαι αποφασισμένη να βρω ένα ύφασμα στην ίδια λαμπερή απόχρωση.

Θαυμάζω τα μαλλιά της, ώσπου ξαφνικά βρίσκεται ακριβώς

μπροστά μου. Δεν έχει κουνηθεί, κι εγώ δε σκοπεύω να επιβραδύνω. Έτσι, χωρίς δεύτερη σκέψη, τρέχω ευθεία καταπάνω της.

Δηλαδή, τεχνικά, περνάω... από μέσα της.

Εξαϋλώνομαι όταν τα σώματά μας συναντιούνται, χωρίς να νιώθω τίποτα καθώς περνάω μέσα από το κορμί της προς την άλλη πλευρά του δρόμου. Και δεν τολμώ να κοιτάξω πίσω μου, έως ότου ακούω έναν δυνατό γδούπο στο καλντερίμι πίσω μου. Ίσα που προλαβαίνω να δω το πρόσωπο του Αυτοκρατορικού να χτυπάει στις πέτρες, προτού το κορίτσι αρχίσει να τρέχει πίσω μου.

«Μη σταματάς!» φωνάζει, χωρίς να προσπαθεί να κρύψει το χαμόγελο που σχηματίζεται στα χείλη της. Το μόνο που καταφέρνω είναι ένα λαχανιασμένο γέλιο σε απάντηση, καθώς προσπαθώ να αναγκάσω τα κουρασμένα πόδια μου να τρέξουν πιο γρήγορα.

Τρέχουμε ώσπου με τραβάει σ' ένα στενοσόκακο, αποφεύγοντας τους αστέγους που έχουν μαζευτεί εκεί.

«Από δω!» διατάζει, συνεχίζοντας να με τραβάει από το χέρι.

Μόνο αφότου έχουμε διασχίσει κάμποσα σκοτεινά σοκάκια επιτρέπουμε στους εαυτούς μας να στηριχτούν σε έναν βρόμικο τούβλινο τοίχο, ρουφώντας άπληστα τον εξίσου σκονισμένο αέρα.

Με κοιτάζει από την κορφή ως τα νύχια· την κοιτάζω κι εγώ.

Κάτι σαν κατανόηση μοιάζει να εδραιώνεται ανάμεσά μας. Σαν η μοναξιά να βρήκε το ταίρι της.

Το κορίτσι ανασηκώνει τα φρύδια, βλέποντας το μελωμένο ψωμάκι που κρατάω ακόμη στο χέρι μου. «Πρώτη φορά κλέβεις;»

«Είναι τόσο προφανές;» Χαμογελάω ντροπαλά.

Ανασηκώνει τους ώμους. «Περίμενα ότι μια Εξαϋλώτρια θα ήταν καλύτερη στη διαφυγή».

«Ναι», αναστενάζω, «αυτό πίστευα κι εγώ. Και κοίτα πού με

οδήγησε». Ακολουθεί μια σιωπή προτού ξεστομίσω: «Α, και δεν είμαι σίγουρη τι έκανες εκεί πίσω, αλλά σ' ευχαριστώ για τη βοήθειά σου».

Μου χαρίζει ένα χαμόγελο. «Δεν ήταν κάτι δύσκολο. Απλώς τέντωσα το πόδι μου. Στην πραγματικότητα, ο Αυτοκρατορικός φταίει που σκόνταψε πάνω του».

Γελάμε. Είναι ευχάριστη αυτή η σύντομη στιγμή συντροφικότητας. Η ζεστασιά που με γεμίζει όταν γελάω πρώτη φορά έπειτα από πολύ καιρό. Πρώτη φορά από τότε που έχασα τη μαμά.

Σηκώνω το μελωμένο ψωμάκι ανάμεσά μας. «Θέλεις να το μοιραστούμε;»

Εκείνη γελάει ξανά όταν κουνάω τη ζύμη κάτω από τη μύτη της. «Τι, με τον ιδρώτα σου παντού πάνω του;»

«Ε, αυτό δεν είναι τίποτα», λέω, με τα λόγια μου να βγαίνουν μεπερδεμένα εξαιτίας της μπουκιάς που τρώω. «Έχω ιδρώσει περισσότερο προσπαθώντας να ράψω έναν κορσέ».

Δείχνει απολύτως αναστατωμένη από αυτή τη δήλωση. «Πώς και χρειάστηκε κορσέ;»

«Δυστυχώς», αναστενάζω μελαγχολικά, «εγώ δεν τον χρειάζομαι. Όμως τον χρειάζονται πλουσιότεροι άνθρωποι».

Με κοιτάζει βλεφαρίζοντας, ενώ κάτι υποβόσκει πίσω από τα μπλε μάτια της. «Πουλές ρούχα;»

Τα μάτια μου πέφτουν στο λερωμένο πουκάμισο που κρέμεται από τον ώμο της και στο παντελόνι που κάνει σούρες στις μπότες της. «Ναι, και, απ' ό,τι φαίνεται, εσύ σίγουρα χρειάζεσαι μερικά». Περνάω το χέρι μου στο μανίκι της, νιώθοντας το τραχύ ύφασμα να τρίβεται στο δέρμα της. «Όχι, αυτό είναι απαραίδεκτο».

«Το να κλέβω φαγητό είναι κατά κάποιον τρόπο η προτεραιότητά μου αυτή τη στιγμή», γκρινιάζει.

Ο ενθουσιασμός μου ξεχειλίζει από τον λαιμό μου με τη μορφή μιας πινηχτής φωνής. «Κλέβεις; Δηλαδή, κλέβεις καλά;»

«Αν κλέβω καλά;» επαναλαμβάνει επιφυλακτικά.

«Λοιπόν, ό,τι έκανα πριν από λίγο ήταν κακό». Συμφωνεί αμέσως μ' ένα νεύμα. «Οπότε, μπορείς να κάνεις αυτό που έκανα, αλλά καλά;»

«Οτιδήποτε θα ήταν καλύτερο απ' αυτό», λέει μ' ένα περιπαικτικό χαμόγελο. «Αλλά, ναι, κλέβω καλά».

«Τέλεια», λέω χαρούμενα προτού της τείνω το χέρι με το οποίο δεν κρατάω τα κλοπιμαία μου. «Είμαι η Αντίνα».

Σφίγγει το χέρι μου, προφανώς για να με ευχαριστήσει. «Είμαι η Πέιντιν».

«Λοιπόν, Πέιντιν», λέω, κόβω το μελωμένο ψωμάκι στη μέση και της προσφέρω το ένα μισολιωμένο κομμάτι, «νομίζω ότι θα γινόμασταν σπουδαία ομάδα».

Εκείνη χώνει ένα κομμάτι ζύμης στο στόμα της. «Δηλαδή, εσύ θα ράβεις κι εγώ θα κλέβω; Θα μοιραζόμαστε τα χρήματα και το φαγητό;»

«Ακριβώς». Διστάζω μια στιγμή. «Θέλω να πω, εκτός κι αν έχεις να πας κάπου καλύτερα από τις φτωχογειτονιές...»

«Όχι πια», απαντάει κάπως βιαστικά. «Οπότε, συνεργάτες;»

«Συνεργάτες». Χαμογελάω προτού την κοιτάξω από πάνω μέχρι κάτω. «Και η πρώτη μου δουλειά είναι να σε ντύσω με κάτι λιγότερο φριχτό».

Γελά ξεφυσώντας. «Ναι, γιατί αυτό είναι προτεραιότητα».

Τρώω άλλη μια μπουκιά από το μελωμένο ψωμάκι, απολαμβάνοντας τη γλυκιά γεύση του μελιού που λιώνει στη γλώσσα μου. «Και η πρώτη σου δουλειά», μουρμουρίζω ανάμεσα στις μπουκιές, «είναι να μου βρεις κι άλλα τέτοια».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΑΚΟΤΟ

Το όνομά της είναι στη λίστα των νεκρών.

Στενεύω τα μάτια μου κόντρα στο έντονο φως του ήλιου, εξετάζοντας προσεκτικά κάθε όνομα που είναι γραμμένο στο λάβαρο. Το δικό της βρίσκεται ανάμεσα σε άλλα εννιά, πιθανότατα απαρατήρητο κάτω από το όνομα του πρίγκιπα που δεσπόζει στην κορυφή. Όμως, παρότι βρίσκεται στη λίστα, ο μελλοντικός μας Εκτελεστής θα αποφύγει εύκολα τον θάνατο που περιμένει τους άλλους διαγωνιζόμενους. Γιατί αυτές οι Δοκιμασίες δημιουργήθηκαν για Ελίτ σαν αυτόν. Όχι για Ελίτ σαν εκείνη.

Τα μάτια μου χτενίζουν ξανά τη λίστα χωρίς να αναγνωρίζω άλλα ονόματα. Ποτέ δεν ήμουν απ' αυτούς που παρακολουθούν ποιοι Ελίτ καταφέρνουν να αποκτήσουν αρκετή σημασία ώστε να συμμετάσχουν στις Δοκιμασίες.

Ο ώμος κάποιου συγκρούεται με τον δικό μου, ακολουθούμενος από αρκετά άλλα μέλη που με σπρώχνουν. Το Στενό του Διαγουμά είναι γεμάτο ιδρωμένα κορμιά και δυνατές φωνές πανηγυρισμού, προσθέτοντας ακόμα έναν λόγο στη λίστα με τους λόγους για τους οποίους θα προτιμούσα να βρίσκομαι οπουδήποτε αλλού εκτός από τις φτωχογειτονιές της Ίλια. Δίνω μάχη για να προχωρήσω ανάμεσα στο πλήθος που κατακλύζει τον δρόμο, κάθε σπιθαμή του οποίου σφύζει από την άγνοια προ-

σωποποιημένη· κάθε σπιθαμή του οποίου επευφημεί κάθε διαγωνιζόμενο που επέλεξαν να εκπροσωπήσει το Στενό του Διαγουμά.

Προχωρώ σπρώχνοντας ανάμεσα από το πλήθος, αγνοώντας τους πανηγυρισμούς τους.

Το μόνο που έχουν κάνει είναι να στείλουν τους Μέσης Ικανότητας και τους Αμυντικούς Ελίτ στον θάνατό τους.

Κι εκείνη είναι μία απ' αυτούς.

Όμως εγώ θα έπρεπε να βρίσκομαι στη θέση της. Να πεθάνω βίαια. Να πεθάνω μόνος. Να πεθάνω, όπως και να 'χει.

Στ' αυτιά μου ηχούν οι ιαχές προς τιμήν της έκτης Δοκιμασίας Κάθαρσης και κάθε λέξη μου θυμίζει τι έκανα – τίποτα.

Πέρασα όλη μου τη ζωή κρυμμένος στη σκιά της, κρυμμένος από την ίδια τη ζωή. Και τώρα επέλεξαν εκείνη απλώς και μόνο επειδή δεν έκανε τίποτα αντίστοιχο. Ο κόσμος την ήξερε, λάτρευε τα μαγικά κόλπα που έκανε ως Αφανής. Κι όμως, την καταδίκασαν σε θάνατο με την πρόφαση της δόξας.

Είναι μια Αμυντική. Επομένως, είναι νεκρή.

Και πρέπει να τη βρω.

Τα χέρια μου είναι ακόμη λερωμένα με καρβουνόσκονη και τα δερμάτινα ρούχα μου κολλάνε στο ιδρωμένο σώμα μου, λες και εξακολουθώ να σφυροκοπώ ατσάλι πάνω από μια θεριεμένη φωτιά. Είχα περάσει όλη τη νύχτα δουλεύοντας και συνέχιζα ακόμη, όταν η αναταραχή κατόρθωσε να με παρασύρει έξω από το μαγαζί.

Έπρεπε να είχα πάει να τη δω χθες βράδυ. Έπρεπε να ήμουν εκεί όταν το ανακάλυψε.

Και τώρα σπρώχνω να περάσω μέσα από μια λαοθάλασσα, προσπαθώντας να τη βρω προτού να είναι πολύ αργά. Σαρώνω με το βλέμμα μου τον ασφυκτικά γεμάτο δρόμο και εντο-

πίζω μια άμαξα που κατευθύνεται με θόρυβο προς το τέλος του. Σταματάει μ' ένα σκούξιμο, και τα άλογα είναι σχεδόν εξίσου ανυπόμονα με τους οδηγούς να φύγουν από τις φτωχογειτονιές.

Ξέρω πολύ καλά πώς νιώθουν.

Παρασύρομαι προς τα μπρος, όταν το συνωστισμένο πλήθος αρχίζει να συρρέει προς την άμαξα, περικυκλώνοντάς τη λες και προσφέρει δωρεάν διαδρομές μακριά απ' αυτό το άθλιο μέρος. Απρόθυμα, αφήνω να με σπρώξουν μπροστά, καταφέρνοντας να τη δω φευγαλέα να μπαίνει στην άμαξα.

Ένας Αυτοκρατορικός τη συνοδεύει μέχρι το σκαλοπάτι και, με τον τυπικό τρόπο της, η Χέρα τον ευχαριστεί ντροπαλά, λες και δεν τη συνοδεύει προς τον χαμό της. Τα στιλπνά μαύρα μαλλιά της είναι το τελευταίο πράγμα που βλέπω προτού την καταπιούν τα τέσσερα τοιχώματα της άμαξας όπως κάθεται στο εσωτερικό της.

Ο κόσμος μοιάζει να σωπαίνει, να επιβραδύνει την περιστροφή του με κάθε τρεμάμενη ανάσα που καταφέρνω να πάρω.

Δεν πρόλαβα να πω αντίο.

Ο αντίχειράς μου βρίσκει την ουλή που διατρέχει λοξά τα χείλη μου, ψηλαφίζοντάς την όπως έκανα τη μέρα που η ζωή μου έγινε πραγματικά ένα μυστικό. Ένα οικείο μούδιασμα αρχίζει να διαχέεται στο σώμα μου, πλημμυρίζοντας κάθε μέρος του εαυτού μου με πικρία.

Είμαι έτοιμος να γυρίσω την πλάτη μου, αδυνατώντας να τη δω να παρελαύνει προς τον θάνατό της.

Τότε, μια ασημένια λάμψη τραβάει την προσοχή μου.

Κοιτάζω πάνω από τα δεκάδες κεφάλια που γεμίζουν τον δρόμο και τη βλέπω να περπατά προς την άμαξα, με τα μαλλιά της να μου μαρτυρούν όλα όσα χρειάζεται να ξέρω.

Ωστε αυτή είναι η περίφημη Αργυρή Σωτήρας.

Η είδηση ότι έσωσε τον πρίγκιπα Κάι έφτασε μέχρι και στα δικά μου αυτιά – απόδειξη του πόσο σημαντική έχει γίνει στις φτωχογειτονίες. Ίσως είμαι δύσπιστος ή απλώς ο μόνος λογικός άνθρωπος που ζει στην περιοχή, όμως δε μ' έπεισε απόλυτα η μάχη της με έναν Αποσιωπιστή. Μια μάχη που ο ίδιος ο μελλοντικός Εκτελεστής δεν μπόρεσε να κερδίσει.

Και ξέρω ακριβώς πώς είναι να βρίσκεσαι στη θέση του Κάι.

Την παρακολουθώ να ανεβαίνει στην άμαξα, όταν μια μορφή που χοροπηδάει τραβά την προσοχή μου. Σκουρόχρωμες μπουκλες αναπηδούν με κάθε της προσπάθεια να δει πάνω από το πλήθος. Τα χέρια της είναι υψωμένα και τα κουνάει πέρα δώθε, χαιρετώντας την Αργυρή Σωτήρα. Φωνάζει κάτι που μοιάζει ειλικρινές, πιθανότατα ένα μάταιο αντίο που δε θα ακουστεί ποτέ.

Σκύβω πάνω από δύο νεαρές γυναίκες που τραγουδούν απίστευτα φάλτσα σε σχέση με τον υπόλοιπο δρόμο. Στενεύω τα μάτια και προσπαθώ να διακρίνω το πρόσωπο της κοπέλας, παρότι χοροπηδάει ασταμάτητα. Κάτι πάνω της μου φαίνεται αμυδρά οικείο, σαν να μην είναι η πρώτη φορά που με τιμά με την παρουσία της αδιάκοπης ζωντανίας της.

Όταν συνειδητοποιώ ποια είναι, μορφάζω.

Ω, ξέρω ακριβώς ποια είναι. Στην πραγματικότητα, πιστεύω ότι έχει καταφέρει να μπει στη συνεχώς αυξανόμενη λίστα με τους λόγους για τους οποίους δε θέλω να βγαίνω ποτέ από το μαγαζί μου.

Αγόραζα υλικά από έναν έμπορο, ο οποίος ήταν τόσο πρόθυμος να πάρει τα χρήματά μου όσο κι εγώ να επιστρέψω στο υπόστεγό μου που μετά βίας αποκαλείται μαγαζί. Κρατώντας ένα πακέτο δέρματα κάτω από τη μασχάλη μου και με σοβα-

ρή έλλειψη ενθουσιασμού στο βήμα μου, άκουσα κάποιον να εκφωνεί την πιο παράλογα ζωηρή διαφήμιση που είχα ακούσει ποτέ.

Και τότε την είδα, με τα σγουρά μαλλιά της να αναπηδούν κάθε φορά που κουνούσε ζωηρά το κεφάλι της. Πληθώρα ρούχων ήταν στοιβαγμένα γύρω της ενόσω εκείνη περιέγραφε κάτι που είναι ευρέως γνωστό ως γαλάζιο πουκάμισο χρησιμοποιώντας περίπου μια ντουζίνα λέξεις παραπάνω απ' ό,τι ήταν απαραίτητο.

Μπορεί να της είπα ένα δυο πράγματα, αν και οι λεπτομέρειες της συζήτησής μας δεν ήταν αρκετά ενδιαφέρουσες ώστε να σπαταλήσω χρόνο για να τις θυμηθώ τώρα.

Αυτό συνέβη πριν από αρκετές εβδομάδες, όμως δε χωρά αμφιβολία ότι η κοπέλα που τώρα κουνάει τρελά τα χέρια της λίγο παρακάτω στον δρόμο είναι η ίδια μοδίστρα που πουλά ρούχα στη γωνία ενός στενοσόκακου.

Και είναι Εξαϊλώτρια. Αυτό τουλάχιστον το γνωρίζω. Αυτό και την εκπληκτική της ικανότητα να μιλάει ασταμάτητα.

Τη βλέπω να στέλνει φιλιά στην Αργυρή Σωτήρα, τόσο πολλά, που ετοιμάζομαι να τη δω να λιποθυμά. Όμως δε συμβαίνει τίποτα τέτοιο, και συνεχίζω να παρακολουθώ την αξιολάτρευτη εκδήλωση της αγάπης της προς αυτό το κορίτσι.

Δεν υπάρχει αμφιβολία για την ειλικρίνεια κάθε χειρονομίας και κάθε συναισθήματός της που εκφράζει φωναχτά. Αυτή η μοδίστρα γνωρίζει την Αργυρή Σωτήρα και, απ' ό,τι φαίνεται, αρκετά καλά. Τόσο καλά, που θα έκανε τα πάντα για κείνη.

Το μυαλό μου οργιάζει, καταστρώνοντας τακτικές. Ένα φοβερά παρορμητικό σχέδιο αρχίζει να σχηματίζεται, ένα σχέδιο που πιθανότατα δε θα έπρεπε ποτέ να βγει από τα όρια του νου μου, πόσο μάλλον να εκτελεστεί.

Όμως μπορεί να πετύχει.

Αυτό συνήθως σκέφτεται κανείς λίγο προτού τα πάντα πάνε κατά διαόλου.

Από την άλλη, θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι τα πράγματα δε θα μπορούσαν να γίνουν χειρότερα.

Μια σπινθηροβόλα και συγκλονιστική νέα ιστορία που διαδραματίζεται στο βασίλειο της Ίλια.

Η Αντίνα και η Πείντιν ανέκαθεν ήταν αχώριστες. Η μοίρα τις έφερε κοντά όταν ήταν μικρές, αλλά η φιλία τους εξασφάλισε ότι θα προστάτευαν για πάντα η μία την άλλη, καθώς και το σπίτι που έφτιαξαν στις φτωχογειτονίες του Στενού του Διαγουμά. Τώρα όμως η Πείντιν –μια Κοινή– έχει επιλεγεί για τις Δοκιμασίες Κάθαρσης, πράγμα που σημαίνει σχεδόν βέβαιο θάνατο.

Μόνη της πλέον στο Στενό του Διαγουμά, η Αντίνα πρέπει να φροντίσει τον εαυτό της. Έπειτα από μία απόπειρά της να κλέψει, σπεύδει να τη σώσει ένας μυστηριώδης άντρας από την αγορά. Το σκοτεινό παρελθόν και η μυστική δύναμη του Μακ τον ξεχωρίζουν από τους άλλους χαμηλού επιπέδου Ελίτ στο Στενό του Διαγουμά. Καθώς οι δυο τους συμμαχούν με σκοπό να δουν τα αγαπημένα τους πρόσωπα πριν από τις Δοκιμασίες, η αποστολή που σχεδιάζουν δοκιμάζει την αφοσίωση, την αγάπη και τις ζωές τους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

